

ДІТВОРА

Втомилася за день... Там мовчки у подвір'ї сіла...
Руками, що трудилися витираєш піт з чола.
Вже сонечко десь за горами темними присіло.
А ти турбуєшся, що мало так зробить змогла...

Ти знов хвилюєшся, а що ж подати на вечерю...
Згадаєш, що іще непрапа десь білизна є.
Як завжди, попрямуєш відкривати дому двері.
За звичкою відчуєш, що сонливість настає...

Аж раптом біля тебе твоя з'явиться малеча!
Та не просити чогось. Обійняти прибіжить...
Ще більше розцвіте любов! Крізь втому посміхнешся.
І наче знову, в котрий раз захочеться пожити...

Притулишся до старшого... Та меншу поцілуєш.
Пригорнетесь одне до одного так міцно ви!
Як материнське серденько тріпоче, ти відчуєш.
Все завдяки тій ніжності твоєї дітвори...

Тоді ти спробуєш слова до Бога підібрати,
Аби сказати те, як вдячна ти Йому за це...
"Якби не діток серце добре, то хіба я мати?
Хіба у щастя справжнього десь інше є лице? "

Дитячі посмішки, їх оченята - ось де радість!
Ніколи на землі не стать батьками - смуток ось...
Де дітвора, там вже самотньою не буде старість...
Де дітвора, там вже святее зародилось щось!